

Devintokų mintys po filmo „Mėlyna kaip apelsinas žemė“ peržiūros

Žiūrėdama šį filmą supratau, kad aplink mane pasaulyje vyksta karas, žmonės neturi kur gyventi, kuo maitintis. Mes gyvename labai gerai, tačiau visuomet norime daugiau. Nors filme rodoma, kaip vyko filmo kūrimas apie 2014 metų įvykius Ukrainoje, buvo galima lyginti su dabartimi. Vaikai praranda vaikystės džiaugsmą, paaugliai savo „sukilimo“ laikotarpį. Aplink mane vyksta baisūs, neįsivaizduojami dalykai, žūva žmonės.

Mes turime dėkoti praeities lietuviams už iškovotą mūsų laisvę. Lietuva jau yra išgyvenusi panašių įvykių praeityje, todėl kuo galime, turime padėti Ukrainai ir jos žmonėms.

Elena

Žiūrėdamas filmą supratau, kad turiu džiaugtis, savo gyvenimu. Dabar nėra karo, aplink mane nešauda. Filme buvo epizodas, kai žmonės kareivių prašė vaistų, nes vaistinėse nieko nėra. Dabar nuėjęs į kokią vaistinę, galėčiau nusipirkti, ko noriu.

Supratau, kad prieš pasakydamas „nesidžiaugiu gyvenimu“, turiu pagalvoti, kaip gyvena kiti žmonės.

Kaip gyvena žmonės Ukrainoje.

Herkus

Žiūrėdama filmą apie karinių išpuolių niokojamą Ukrainos teritorijoje gyvenančią šeimą supratau, kaip laikina viskas yra. Kaip viena bomba ar šūvis gali pakeisti, na ką čia, sugriauti tavo gyvenimą. Pamačiau, kaip sudėtinga priimti sprendimą – likti ar bėgti. Juk būdamas tėvu ar motina sprendi ne tik už save... Mes visada galvojame, kad suprantame, žinome, kaip elgtumėmės kažkieno vietoje. Nerasime neigimo „Pas mus niekada tas karas neateis“ studijoje, nes mes niekada nežinome, todėl nežinau, ar ką nors supratau.

Labiau mėgavausi kinematografija, stebėjau, kaip, kas, ir sužinojau, jog girdint šūvius ar sprogimus reikia ne tik užsidengti ausis, bet ir išsižioti. Filmą praplėtė požiūrį į gyvenimą, palietė širdį.

Emilija

Žiūrėdama filmą supratau, kaip man pasisekė, kad gyvenu karo negriaunamoje šalyje. Išėjusi iš kino teatro negalėjau nustoti mąstyti apie šį filmą. Mąščiau, kodėl tie vaikai išlieka tokie ramūs, kai aplink karas, nesu tikra, kodėl iki šiol, bet galbūt jie priprato. Man labiausiai patiko mergina, kuri norėjo tapti operatore. Net tokiomis sąlygomis ji toliau filmavo ir siekė savo svajonės. Labiausiai įstrigęs momentas yra scena, kai močiutė pasakoja apie karą. Nežinau kodėl, bet susigraudinau jos klausydama. Taip pat mane paveikė išleistuvės. Merginos gražiai pasipuošusios stovi prie mokyklos, o aplink mokyklą šarvuotos mašinos važinėja.

Ūla

Jeigu užteiktų juodoji diena, turėtume likti savo tėvynėje, ją ginti ir tausoti, nes jei visi išvyktų ir nieko neliktų, niekas jos neatstatytų ir leistų laisvai okupuoti šalį priešams.

Dominykas

Žiūrėdamas filmą „Mėlyna kaip apelsinas žemė“ gavau progą susipažinti su karto paveikta šeima. Šeima buvo gana didelė. Ji man priminė knygą „Anos Frank dienoraštis“. Vaizduojama šeima ir sukėlė panašių jausmų. Man kilo klausimų, kodėl tai vyksta, ar gali ir mums taip nutikti. Jei atsidurčiau tokioje situacijoje, likčiau ar išvykčiau.

Kaip edukacinis dokumentinis filmas, šis režisierės Irynos Tsilyk kūrinys yra įdomus.

Augustas

Pažiūrėjęs filmą supratau, kad manos vertybės yra tėvynė ir šeima. Šeima, vaizduojama filme, nusprendė likti savame mieste, kai prasidėjo karas. Taip nusprendė ne tik dėl tėvynės, bet ir dėl šeimos. Mama minėjo, kad nepaliks savo tėvų vienu, bet ir neori vaikų vienu palikti. Tai man paliko didelį įspūdį, kad šeima yra vieninga ir gali iškęsti viską, net ir karą. Svarbiausia vienybė!

Nedas

Kadangi šis filmas buvo apie karą, kai kurie jo vaizdai tikrai stipriai sukrėtė. Galvodama apie savo kasdieninį gyvenimą supratau, kad jis labai stipriai skiriasi nuo ukrainiečių. Tai yra gana keista, nes jie taip pripratę gyventi karu, kad tai nebepaveikia jų kasdieninių veiklų. Kita vertus, mes labai skiriamės, nes, kaip buvo pasakyta filme, karas stipriai paveikė jų mąstyseną. Scena, kur mažas berniukas pasakoja, kaip atpažinti, iš kur skrieja bombos, netgi sugraudino. Joks vaikas neturėtų to patirti.

Esu labai laiminga, kad gyvenu Lietuvoje, kuri yra NATO ir ES narė ir yra saugi.

Deimantė

Jeį karas pasiektų Lietuvą, aš likčiau vienas prižiūrėti broįį, nes tėvai išvyktų kariauti. Supratau, kad negalėčiau būti toks linksmas kaip filmo veikėjai. Sužinojau, kaip gerai aš gyvenu, įsitikinau, kad visada gali būti blogiau. Supratau, kad pats turbūt bandyčiau ginti tėvynę.

Dominykas

Pažiūrėjęs filmą supratau, kad laisvę reikia branginti ir dėl jos kovoti, eiti iki galo, kaip dabar tai daro ukrainiečiai.

Arnas

Šis filmas privertė mane susimąstyti, kaipgi aš elgčiausi karo situacijoje. Giliau pagalvojus, juk šeima tikrai yra vienintelis tavo turtas nelaimės valandą. Karo metu likčiau Lietuvoje, ginčiau šeimą ir prisiminimus.

Nes jei žūčiau, prisiminimai būtų vienintelė likusi dalelė manęs.

Gabrielė

Žiūrėdamas filmą aš pajutau tikrumą. Tai nebuvo vienas iš tų „profesionalių“, milijonus eurų kainuojančių filmų. Supratau, kad tokios situacijos bijau labiau, nei tikėjau. Nors filmas ir neparodo visų baisybių, kurias rodo žiniose. Negaliu pasakyti, kad filmas man patiko, bet užtikrintai galiu pareikšti, jog įspūdį tikrai paliko. Po filmo pradėjau labiau vertinti laisvę, taiką bei laimę.

Tomas

Mane tie žmonės įkvėpė.

Dominykas

Žiūrėdama filmą pastabėjau, kad šeima, kuri vaizduojama filme, net napanikavo. Visi stengėsi priimti apgalvotus sprendimus, net mažesni vaikai neverkė ir išliko ramūs. Tai mane labiausiai nustebino. Labai patiko šeimos sprendimas per karą likti savo namuose, jie nesutiko išvažiuoti į kitą miestą, tai labai patriotiška. Buvo matyti, kaip stipriai jie myli savo gimtuosius namus. Jie neprarado vilties ir svajonių. Miroslava norėjo tapti operatore ir stengėsi, kad jos svajonė išsipildytų.

Kad ir kokia bėda ištiktų, visada rikiai apgalvoti sprendimus, neatsisakyti svajonių, nereikia panikuoti.

Elina

Žiūrėdamas šį filmą supratau, kad aš tokioje situacijoje, kaip ta ukrainietiška šeima, ilgai ištempti negalėčiau. Supratau, kad gyvento tokiomis sąlygomis reikėtų kantrybės ir ištvermingumo tokio, kokio aš neturiu. Aišku, po kiek laiko priprasčiau. Bet net ir tada nemanau, kad išdrįsčiau išeiti laukan po bombardavimo ar paprašyti kareivių reikiamų vaistų. Be to, kai situacija nurimtų, tikrai liktų kažkokia psichologinė trauma.

Nemanau, kad po to galėčiau ramiai gyventi. Vis dairyčiausi už nugaros.

Aleksandras

Žiūrėdamas filmą pastebėjau, kad mano gyvenimas geresni, negu tikėjau. Galvojau, kad mes, lietuviai, gyvename labai gerai. Filme parodoma ukrainiečių šeimos kasdienybė. Vykstant artilerijos mūšiu, jie vis tiek šventė Kalėdas, šypsojosi.

Šis filmas privertė susimąstyti, ką daryčiau, jeigu kiltų karas.

Mantvydas

Filme mane sužavėjo žmonės. Kad ir buvo karas, tai netrukdė jiems svajoti ir siekti savo tikslų. Mergina Miroslava savojo įstoti į universitetą, ji per išleistuves paleido į orą žibintą, kad jos noras išsipildytų, tačiau jis nepakilo. Ji vis tiek neprarado vilties ir jai pavyko. Filme patiko tai, kad žmonės gyveno toliau, jie nebijojo. Karo sąlygos nepakeitė žmonių elgesio, šeima kūrė filmą, vaikai žaidė.

„Karas – tai tuštuma,“ – pasakė Miroslava.

Jų draugai ir kiti žmonės išvažiavo, miestelis liko tuščias. Šeima pasiliko, nes čia buvo vaikų seneliai ir kažkam reikia vis tiek po karo sutvarkyti šį miestą. Mane žavėjo filmo veikėjų svajonės, ryžtas, nepasidavimas.

Nors aplink nevyksta karas, neturiu ryžto, greitai pasiduodu. Turiu puikias sąlygas, tačiau ne visada tai vertinu.

Ema

Pamačiusi filmą supratau, kad problemos, kurios iškyla mano gyvenime, yra nepalyginamai menkesnės už filmo veikėjų. Filmą paskatino įvertinti tai, ką turiu šiuo metu. Supratau, kaip pasisekė, kad gyvenu saugiai. Labai patiko, kad filmo veikėjai yra susitaikę su tokiu likimu ir toliau gali svajoti, turėti norų, gyventi įprastą, bet šiek tiek kitokį gyvenimo būdą. Supratau, kad saugus burbuliukas, kuriame gyvenu aš, negalioja visiems. Yra žmonių, kurie sunkiai verčiasi gyvendami karo zonoje. Sukrėtė išvysti vaizdai, kaip maži vaikučiai mokosi, kaip išlikti gyviems nepalankiomis sąlygomis, kaip prisispaudę prie žemės jie mokosi, kaip elgtųsi, jei aplink šaudytų ir jie būtų nesaugioje zonoje.

Suvokiau, kokių pasekmių palieka karas.

Ieva

Negalėčiau įsivaizduoti savo vaikystės su šalia sproginėjančiomis bombomis, mokykloje ar darželyje vykstančiomis karinėmis pratybomis. Kai vaikų aikštelė tampa griuvėsiais. Aš neįsivaizduoju, kaip tie žmonės, gyvenantys konflikto zonoje, randa laimės ir džiaugsmo spindulių. Supratau, kad laisvės kaina yra labai brangi ir ją reikia puoselėti dar labiau. Turiu džiaugtis, kad dangus nėra pilkas nuo bombų sukeltų dulkių...

Marius

Jeigu būtų karas, mano svajonių nesužlugdytų. Nes yra dalykų, kurie priklauso nuo manęs, ir yra dalykų, kurie priklauso nuo kitų. Jei būtų nors ir labai maža tikimybė pasiekti tikslą, aš jo siekčiau, kaip filme to siekė šeima, kuri kūrė filmą karo sąlygomis.

Jokūbas

Nesu gyvenime taip jautusis, kaip filme vaizduojama šeima ir kiti Ukrainos gyventojai. Negalėčiau išlikti tokia rami žinodama, kad bet kurią sekundę mano namų ar mano šeimos gali nebelikti. Tačiau supratau, kad svarbiausia išlikti kartu ir neišsiskirti, nes kas žino, kas gali nutikti. Jei aš būčiau tų žmonių vietoje, norėčiau irgi susirasti tokios veiklos, kaip filmavimas, kuris atitrauktų mane nuo to, kas vyksta už langų.

Sunku įsivaizduoti, kad čia ne tik filmas, bet ir tikras gyvenimas. Tai vyksta net visai netoli mūsų.

Amelija

Filmas įspėja ir parodo, kaip atrodys mūsų kasdienybė, jei neginsime vieni kitų. Architektūrą, miestą ir namus reikia vertinti.

Vienybę, patriotiškumą ir drąsą būtina išlaikyti net baisiausiomis gyvenimo akimirkomis.

Kamilė

Žiūrėdamas šį filmą apie save supratau, kad neįsivaizduoju, ką daryčiau ir kaip elgčiausi, jeigu vyktų karas. Jaučiu didžiulę pagarbą žmonėms, kurie vaidino tame filme. Jie sugebėjo išlikti ramūs ir napanikuoti netgi žiauriausiose situacijose. Supratau, kad tai labai jautri tema, kad žmonės labiausiai saugo jų vienybę ir bendradarbiavimą. Iš šio filmo labiausiai įsiminė scena, kurioje vaikų mama kalbėjo apie tai, kaip ir kodėl ji nusprendė nepalikti savo gimtojo miesto. Tai rodo, kokie patriotiški ir kovingi yra žmonės. Taip pat tai atskleidžia begalinę meilę šeimai ir artimiesiems, dėl kurių ji nepaliko savo namų.

Supratau, kad visi žmonės turi jausmų. Žmonės ieško būdų, kaip išgyventi tokiose situacijose.

Auksė

Supratau, kaip gali būti baisu ir kaip greitai gali viskas pasikeisti.

Mantas

Žiūrėdamas filmą apmąščiau detalčiai, kas ten vyko, aš supratau, kad gyventi ten, kur vyksta karas, yra baisu. Kol tu miegi, gali atskristi bombos šalia ar netoli tavęs. Tu nežinai, kas bus kitą dieną. Be to, filme pasakojo apie baimę prarasti tėvus. Apie tai, kaip pradeda klestėti skurdas.

Žmonės net karo metu bando įgyvendinti savo svajones. Tai reiškia, kad žmogaus svajonės karas negali sustabdyti.

Net tokio pavojaus metu žmonės pasiima savo augintinius.

Dėl karo vaikai irgi keičiasi.

Kalbama apie tai, kad karas yra tuštuma, po kurio nelieka nieko.

Tautvydas